

Tilfælde vil altsaa Overensstemmelsen komme tilstede ad Overenskomstens Veie, og jeg troer, at selv i de Tilfælde, hvor en saadan Enighed ikke er kommen tilveie, men hvor Enhver er bleven ved sin Mening, er det endnu et stort Spørgsmaal, om de vilde optræde imod hinanden og paa en Maade appellere Sagen til en høiere Instants, eller om de ikke snarere vilde lade det gaae, idet Borgermesteren finder sig i den skete Afgjørelse. Altsaa de Tilfælde, hvor Tofheden vilde træde frem, vilde vistnok indskrænkes til meget faa Tilfælde. Men hertil kommer endnu, at naar Parterne forlovs udtales sig, maatte man lidet kjende det menneskelige Hjerte for ikke at vide, at deri ligger en stor Hindring for Enigheden, idet der unægtelig da er en meget stor Fristelse for Enhver til haardnakket at blive staaende ved sin Mening, hvorved altsaa en virkelig Overensstemmelse ikke let vil blive tilveiebragt. Jeg kan derfor ikke have det Mindste imod § 2, men jeg troer endog saa, at man vilde kunne gaae et Skridt videre i formel Henseende, ved udtrykkelig at sige, at disse Erklæringer skulde gives samtidig og oplæses samtidig i Mødet, saa at Enhver kan faae Leilighed til i en Efterkrift at tilføie det Fornødne i Anledning af hvad der er fremkommet fra den anden Part, hvilket imidlertid i Reglen ikke nu vil være Tilfældet, da man gaaer ud fra den Forudsætning, at Forhandlingerne tidligere have fundet Sted, og at altsaa begge Parter kjende hinandens Mening, saa at det staaer i deres Magt, ikke alene at begrunde deres egen Mening, men ogsaa at imødegaae, hvad den anden Part har fremført. Først paa denne Maade troer jeg at den fuldstændige Rigeberettigelse imellem de to Parter, hvori Communalbestyrelsen har opløst sig, vil stee Fyldest.

§ 1 gaaer ikke ud paa at opretholde Rigeberettigelsen, men den gaaer derimod ud paa at tillægge en af Parterne, Borgerrepræsentanterne, Overvægten. Jeg maa herved bemærke, at hvor i Verden der findes Institutioner, der ere ligeberettigede, maa der factiff altid være Overvægt paa en af Siderne, thi den absolute Rigevægt er

den absolute Stilstand. Overvægten har tidligere været hos Borgermesteren, medens det er min Overbeviisning, at den bør være hos den valgte Deel af Communalbestyrelsen, altsaa hos Borgerrepræsentanterne. Naar jeg seer hen til, hvorledes Forholdene for Diebliffet ere, troer jeg, at man er saa temmelig paa Veie til at komme derhen, men jeg mener rigtignok, at denne Overgang fra den tidligere til den nye Tilstand tilbagelægges paa en ret hensigtsmæssig Maade derved, at den faaer Overvægten, der er den Stærkeste og Dygtigste. Jeg troer, at det vil stille sig saaledes, at hvor Borgermesteren enten er Iøi eller ikke duer, vilde Borgerrepræsentanterne, forudsat at de due, absolut have Magten, og hvor der paa den anden Side er en særdeles dygtig og liberal Borgermester, vil han ialtsald factiff have en meget betydelig Indflydelse. Jeg troer altsaa, at Forholdet paa den Maade vil udvikle sig paa en ganske naturlig og hensigtsmæssig Maade, og at den forskjellige Udvikling vil finde sin gode Begrundelse og Retfærdiggjørelse i den forskjellige Adkomst og indre Berettigelse, som findes paa de forskjellige Steder. Men skal Ordningen stee ved Lov, saa vilde jeg stemme for, at Overvægten tillægges de Valgte. Jeg havde tænkt mig, at det kunde ordnes paa en saadan Maade, at Borgerrepræsentanterne kunde vælge Borgermestrene, saaledes som Tilfældet er i Njøbenhavn.

Rettelser.

Nr. 71,	Sp. 1122,	Lin. 3. f. o.:	„der kan ydes“ læs: „der skyldes Gøder“
— — —	—	Lin. 18 f. o.:	„den“ læs: „Skaden“
— — —	—	Lin. 21 f. o.:	„som have“ læs: „som til en given Tid have“
— — —	—	Lin. 23 f. o.:	„slippe“ læs: „slippe ud“
— — —	—	—	— samme Lin.:
— — —	—	Lin. 24 f. o.:	„vi have“ læs: „vi have at overkomme“
— — —	1123,	Lin. 14 f. o.:	„Paragrapher“ læs: „gunstige Paragrapher“
— — —	—	Lin. 18 f. o.:	„Loven“ læs: „Lovgivning“
— — —	—	Lin. 19 f. o.:	„og“ læs: „under“
— — —	—	—	„det“ læs: „den“
— — —	—	Lin. 5 f. n.:	„Sovebtag ved“ læs: „Sovebtag, der forelaae ved“